

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **1) K. B., 2) V. V.**, oba zastoupeni Mgr. Martinou Fialovou, advokátkou se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad městského obvodu Plzeň 3**, se sídlem sady Pětatřicátníků 20/7, Plzeň, **za účasti:** Statuární město Plzeň, se náměstí Republiky 1/1, Plzeň, zastoupené Mgr. Bc. Vladimírem Novým, advokátem se sídlem Žižkova 52, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 4. 2021, č. j. 57 A 121/2020 – 80, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 4. 2021, č. j. 57 A 121/2020 – 80, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Plzni zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. UMO3/31050/20, kterým byl osobě zúčastněné na řízení jako stavebníkovi udělen společný územní souhlas a souhlas s provedením stavebního záměru ve smyslu § 96a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), k realizaci stavby „*Sběrné místo V., P. – V., ul. K S.*“.

[2] Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí bylo, že žalovaný se žalobci nejednal jako s osobami přímo dotčenými umístěním a prováděním daného stavebního záměru ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona a nebyl od nich vyžádán souhlas s umístěním a provedením tohoto stavebního záměru, ač tomu tak být mělo.

[3] Nejvyšší správní soud obdržel v dané věci dne 27. 4. 2021 kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatel“) směřující proti zmiňovanému rozsudku krajského soudu a spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že stavba již byla vzhledem k její jednoduchosti realizována a bylo zahájeno její užívání obyvateli lokality V. v P. V případě vykonatelnosti rozsudku by byl stěžovatel nucen ukončit užívání stavby a do doby rozhodnutí soudu o kasační stížnosti nebo vydání nového rozhodnutí ve společném územním a stavebním řízení by musel nalézt náhradní prostor pro ukládání nádob na odpad, respektive provést řadu technických a organizačních opatření za účelem zvýšení kapacity dříve povolených stanovišť s odpadovými nádobami. Zvýšení kapacity úložišť odpadu je vzhledem k nárůstu počtu obyvatel v dané lokalitě podle stěžovatele nezbytné. S ohledem na aktuální procesní situaci bude dle stěžovatele pravděpodobně nezbytné ve věci zahájit standardní řízení o

umístění a povolení stavby, což si vyžádá další náklady. Stěžovatel s odkazem na přiložená stanoviska dotčených orgánů v oblasti ochrany životního prostředí, hygieny a dopravy dodává, že žalobcům ani jiným osobám odložením vykonatelnosti napadeného rozsudku nevznikne žádná újma. V průběhu soudního řízení stěžovatel navíc požádal o změnu společného souhlasu v tom smyslu, aby byla zpevněná plocha pootočena tak, aby veškeré stromy tvořící přirozenou bariéru mezi bytovými domy a sběrným místem zůstaly zcela nedotčeny a byla ještě zvětšena odstupová vzdálenost od příslušného bytového domu. Změna souhlasu již byla vydána. Přiznání odkladného účinku nebrání podle stěžovatele žádný veřejný zájem. Užívání stavby stěžovatel následně doložil protokolem o provedení kontrolní prohlídky po dokončení stavby, přičemž ovšem zároveň doplnil, že toto užívání bylo s ohledem na napadený rozsudek krajského soudu přerušeno.

[5] Žalobci ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedli, že pro jeho přiznání nejsou důvody, neboť si stěžovatel byl v době realizace stavebního záměru vědom podané žaloby a běžícího soudního řízení, přičemž mu nic nebránilo s realizací posečkat. Tvrzení stěžovatele o případné nutnosti nalézt nové prostory pro umístění nádob na odpad a provést technická a organizační opatření považují žalobci za zavádějící, neboť před realizací záměru byly nádoby dlouhou dobu bez potíží umístěny na protější straně silnice. Žalobci zpochybňují rovněž tvrzení stěžovatele o zásadním zvýšení počtu obyvatel v dané lokalitě a upozorňují, že je stěžovatel ničím nedoložil. Provoz sběrného místa bude dle žalobců způsobovat imise, na které odkazovali již v žalobě, odložením vykonatelnosti rozsudku jim tedy může vzniknout újma.

[6] Žalovaný se s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ztotožnil.

[7] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Předpokladem vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu či jiných právních účinků rozsudku krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.

[8] Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. obsahuje dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobě (respektive kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí znamenat pro žalobce (resp. stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nutno zdůraznit, že tyto podmínky se liší od důvodů, za nichž lze podat kasační stížnost ve věci samé (§ 103 s. ř. s.), a předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku proto není předběžné posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, publikované pod č. 1669/2008 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[9] V souvislosti s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku je třeba vzít v potaz rovněž to, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud vychází ve své konstantní judikatuře z toho, že přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajícím se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek

pokračování

zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

[10] Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tíží stěžovatele (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[11] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny, neboť stěžovatel žádné takové individualizované a závažné okolnosti dostatečně konkrétně ničím nedokládá a zůstává pouze u obecných tvrzení o tom, že bude nucen zastavit provoz sběrného místa, v důsledku čehož bude muset zajistit náhradní skladovací kapacity.

[12] Nejvyšší správní soud nepochybně, že si zastavení provozu sběrného místa a případné vedení řízení o umístění a povolení stavby nepochybně vyžádá (či již vyžádalo) náklady ze strany stěžovatele, ten však nekoncretizoval, jaká opatření bude třeba učinit, a ani řádově nspecifikoval výši a povahu z toho vyplývajících nákladů. Obecná tvrzení stěžovatele o nutnosti provedení technických a organizačních opatření nepředstavují dostatečný podklad pro přiznání odkladného účinku posuzované kasační stížnosti. Ze samotné povahy posuzované věci nevyplývá, že by se ve vztahu ke stěžovateli jednalo o natolik závažnou újmu, aby odůvodňovala prolomení právní moci napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel svá obecná tvrzení ohledně nákladů spojených s ukončením provozu sběrného místa nedoložil žádnými důkazy s výjimkou protokolu o provedení kontrolní prohlídky po dokončení stavby, z něhož vyplývá pouze to, že stavba byla shledána způsobilou k užívání. Stejně tak stěžovatel nedoložil ani tvrzení o nutnosti navýšení kapacity úložišť odpadu v dané lokalitě z důvodu nárůstu počtu obyvatel. Nejvyšší správní soud dodává, že probíhající řízení o kasační stížnosti není samozřejmě na překážku opakovanému stavebnímu řízení ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona.

[13] Vzhledem k uvedenému nelze než uzavřít, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní spojené s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoložil splnění první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v hrozbě nepoměrně větší újmy stěžovateli, než jaká by přiznáním odkladného účinku

mohla vzniknout jiným osobám, nevěnoval se již soud posouzení splnění podmínky druhé, podle níž by přiznání odkladného účinku nesmělo být ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pro přiznání odkladného účinku by totiž obě podmínky musely být splněny kumulativně.

[14] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. května 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu